

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2024. február 8.
(csütörtök)**

Szepesy László

18. PRÓFÉTÁKAT TÁMASZTOTT

Énekek: 25,1-4, 229

Alapige: Ámós 2,11-13

„És prófétákat támasztottam a ti fiaitok közül és nazírokat ifjaitok közül. Nem így van-e vajon, Izráel fiai? ezt mondja az Úr. De a nazírokat borral itattátok, és a prófétákra ráparancsoltatok, mondván: Ne prófétáljatok! Íme, én is lenyomlak titeket, ott ahol vagytok, mint a cséplő szekér lenyomja a kévékkel teli szérút.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, mindazért, amit ebben a zsoltárban is megvallhattunk, hogy irgalmas és könyörületes vagy, a bűnösöket magadhoz téríted, gyermekeidet megtartod, olyan reménységgel erősítesz bennünket, amellyel sosem vallunk szégyent, hiszen minden ígéreted igaz, hű vagy, és beteljesíted, amit Igédben megmondtál nekünk. Magasztalunk azért, hogy még a mi hitetlenségünk, kétségeink idején is kegyelmes maradsz hozzánk. Mikor mi hűtlenkedünk, Te akkor is hű maradsz. Magasztalunk azért, hogy ígét adsz nekünk napról napra, azért, hogy a mindennapok kérdéseiben, megpróbáltatásaiban, szenvedéseiben vagy éppen bukásaiban Szentlelked munkálkodik a Te szavadat és igédet felhasználva. Magasztalunk a csendességeinkért, amelyeket Veled tölthetünk, amelyeket kegyelmesen velünk töltesz. Magasztalunk azokért az ígékért, amelyek változtatnak bennünket, amelyek valóban reménységet adnak nekünk, amelyek erőt adnak, hogy küzdjünk az óemberünkkel, hogy küzdjünk, hogy a Te útjaidon maradhassunk. Köszönjük, hogy a Te hatalmas kezed meg tud minket ezekben tartani. És magasztalunk azért, hogy világos útmutatásokat adsz

döntéseinkben. Még ha várnunk is kell az ige megértésében, de mégis minden lényeges dologban a Te ígéd világos és tiszta lehet számunkra. És amikor nincs bölcsességünk, akkor is fordulhatunk Hozzád, és kérhetjük, hogy add meg azt. Hálát adunk a testvérekért és mindazokért, akiken keresztül a Te ígédet adod nekünk. Köszönjük, Urunk, hogy mi is igehordozói lehetünk.

Kérünk, hogy ma este is a Te ígéd világosságát gyűjtsd meg szívünkben, mutass rá arra, mi az, amit nekünk adsz feladatul, mi az, ami hiányzik, és mi az, ami bűn! És kérünk, hogy téríts meg magadhoz ezekből, és adj nekünk még nagyobb odaszánást, még nagyobb elhatározást, hogy valóban Téged kövessünk minden emberi probléma és akadály ellenére is! Áldunk azért, hogy a Szentlélek valóban gyümölcsözővé tudja tenni a Te ígédet. Kérünk, tegyed ezt most is a mi áldásunkra és a Te dicsőségedre!

Krisztus nevében kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Isten népe életében gyakran ugyanazok a folyamatok ismétlődnek meg. Akik gyakori bibliaolvasók, és nagyjából tisztában vannak a szent történelemmel, azok látják, hogy Izráel életében is Isten gyakran ugyanazokat a munkáit végezte, ismételte meg generációról generációra. Mire gondolkodok? Isten hirdeti az Ő ígétét, időnként, különböző korokban ébredéseket ad, azaz tömegek térnek meg az Úrhoz, és kezdenek el hinni akár országosan, akár települések, városok szintjén, majd miután bizonyos idő eltelik, jönnek a kísértések és a megpróbáltatások, az üldöztetések időszakai, amikor a hívők száma lecsökken. Majd ezt követően, mivel Isten nem hagyja, hogy az Övéit minden következmények nélkül üldözzék és bántsák, megbünteti a népet, amely üldözte az Övét, és egyházának nyugalmat, békességet ad bizonyos időre. Ezután pedig újból kezdődik minden: igehirdetés – megpróbáltatások – Isten ítélete a világon. Az, hogy mennyi ideig tartanak az egyes szakaszok, mindig eltérő, ahogyan az ébredés vagy az üldöztetés mértéke is. De így volt a múlt században, magyar népünk körében is az Úr adott ébredést, aztán jöttek az üldöztetések, nehéz idők a kommunizmus alatt is, és aztán utána jött a békeesség időszaka, amikor szabadon hirdethetjük az evangéliumot.

Ámós próféta is valami ilyesmiről számol be a felolvasott szakaszban. Isten elküldte az Ő szolgáit, a prófétákat és a naziókat, akiket Izráel népe üldözött, elhallgattatott, ezért Isten ítélete és büntetése várt Izráel népére: Asszíria seregeivel az északi királyságot eltörölte a föld színéről. Ez az ismétlődő folyamat Izráel történelmében újból és újból előjön. Elég, hogyha a bírák korára gondolunk, hogy ott is hányszor fordultak el, hagyták el az Urat, és Isten mindig visszatérítette magához népét, és szabadítást, békeidőt is adott nekik. A királyok korára is jellemző ez, de amint mondtam, Izráel egész történelme ilyen ismétlődő korszakokból áll, de nem csak az övéké, hanem

mióta Isten kiterjesztette az Ő kegyelmét a pogány népekre, nagyon sok nép történelmében felfedezhetőek ezek, a magyar történelemben is (csak a történelmet ugyebár általában világi szemszögből értelmezzük, és nem nézzük Isten munkáit egy adott nép életében). Isten gyakran ébredéseket ad, aztán jönnek a megpróbáltatások, az üldöztetések, majd az ítélet ideje, amikor az egyház viszont nyugalmat kap. Mindezekből az eseményekből sok mindent tanulhatunk arról, hogy hogyan munkálkodik Isten, és hogyan reagál arra a világ. Ámós szavai néhány fontos részletre hívják fel a figyelmünket, és ma esti alkalmunkon ezeket néznénk meg, ezeket kezdenénk el. Mivel az elutasításról és az Isten ítéletéről szóló rész hosszabb, ezt majd egy másik alkalomra hagynánk. De nézzük meg, hogy mit mond az Úr azzal kapcsolatosan, hogy prófétákat támasztott és naziókat a nép körében.

Mit mond először is az Úr erről? Mit árul el ez a tette, hogy Ő prófétákat küldött, és naziókat támasztott Izráel fiai és ifjai közül? Sok mindent. Először is azt árulja el, hogy az Úrnak mindig volt gondja az Ő népére, hogy azoknak legyenek lelki vezetői, olyan emberek, akik az Úr törvényéhez ragaszkodtak, az Ő igéjét ismerik és igazán magyarázzák. Isten többféleképpen vezette népét az Ószövetség korában: a papokon keresztül, ahogy egyébként is szokta, vagy mint pl. Salamon király idejében, egy világi vezetőn keresztül is, aki az Úr Lelkének bölcsességével tudta irányítani az országot és az egyházat is a papokkal együtt. Salamon király volt, de egyben szentíró is, tehát a Szentlélek vezette őt. Akárcsak édesapját, Dávid királyt, ő is világi vezető volt, megvoltak a papok az ő idejében, de ő próféta is volt egyben. A zsolnárokban sok mindent megjövendölt Krisztusról is. Tehát voltak idők, amikor így vezette az Úr az Ő népét az Ószövetség idejében, és voltak korok, amikor mégis prófétákat támasztott az Úr, másokat, akik mindig Isten szavát tolmácsolták Izráel népének. A prófétaidők mindig különleges korszakok voltak az egyház életében, hiszen ekkoriban közvetlenül érthették meg az Úr akaratát, mivel egy emberen keresztül szólt az Úr. A próféták nyilvánosan, érthetően és egyértelműen hirdették Isten szavát, azt, hogy mit mond az Úr jelenlegi életükről, korábbi bűneikről, és mit tervez tenni a jövőben értük vagy éppen velük. A prófétákon keresztül az Úr mintegy szemtől szembe beszélt a népével. Értsük jól, hogy abban különbözik mai korunktól, hogy ma az Úr az Igén keresztül szól Szentlelke által. A prófétákkal viszont közvetlenül, látomások és álmok útján beszélt, ők hallották az Úr szavát. Más volt az a korszak. Lehet, hogy vészterhes időkben kellett Isten embereinek megszólalniuk és hirdetniük akár az ítéletet is, mégis jelenlétük a hívők számára, az egyház számára mindig az Úr jelenlévő szeretetének volt a biztos jele, annak, hogy az Úrnak gondja van saját népére, ezért támaszt prófétákat. A próféták a hitetlenek felé is Isten mentő szeretetének voltak a bizonyítékai, hiszen azért küldte el embereit hozzájuk, hogy megtérítse, magához hívja őket, hogy ne vesszenek el. Lehet, hogy keményen feddték a népet, de emö-

gött a feddés mögött az Úr mentő szeretete állt. A prófétákon keresztül a jó Pásztor kereste elveszett, eltévelyedett népét, hogy az Ő nyájába visszaterelje őket. A próféták támasztása, küldése tehát mindenképpen Isten munkájának, népéhez való hűségének, mentő szeretetének volt a jele. Annak, hogy nem mond le arról, hogy az ő Uruk, Istenük legyen, ők pedig az Ő népe. Itt Ámós egy felsorolás végén említi ezt, hogy prófétákat támasztott. Mennyire fontos esemény és időszak volt ez az egyház életében? Miket sorolt fel korábban Ámós? Pl. azt, hogy Egyiptomból megszabadította népét. Az egyik legnagyobb ószövetségi esemény. A pusztában vezette, őrizte őket, és gondoskodott róluk. Az ilyen eseményekhez hasonlítja az Ige a próféták támasztását. Hatalmas esemény!

De a próféták támasztásának volt egy másik üzenete is. Isten más követeket, úgymond eszközöket is használt az Ószövetség idején, hogy akaratát népe tudomására hozza. Pl. többször küldött angyalokat az ősatyákhoz (Ábrahámhoz, Jákóbbhoz és másokhoz), vagy Mózeshez, Gedeonhoz. Angyalok által is kijelenthette volna magát az Úr, ha Ő úgy akarta volna. Ilyen különleges módon is szólhatott volna népéhez, vagy „hétköznapiabb” módon, az Ő törvényén, ígésén keresztül, ahogyan azt tette is azokban az időkben, amikor nem voltak próféták. Mégis Isten úgy látta jónak, hogy hozzájuk hasonló embereket, prófétákat küldjön közéjük. Miben volt ez más, mint ha az Úr angyalokat küldött volna, hogy azokon keresztül jelentse ki az Ő ígését? Több mindenben. Először is a próféták hozzájuk hasonló emberek voltak, akik ugyanúgy átérték az élet különféle nehézségeit, terheit, próbáit, mint bárki más. A Zsidókhoz írt levél főpapunkról, Krisztusról azt mondja: *„Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenekben hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt”* (Zsid 4,15). A próféták nem voltak ennyire tökéletesek, mint Krisztus, mert őket a bűn is megkísértette, és bizony gyakran el is buktak benne. A lényeg azonban, hogy ember voltukban hasonlóak voltak azokhoz, akikhez küldettek, átérték az emberi gyarlóságot, a bűn kísértésének erejét, a bukás szégyenét, a megtérés szükségességét, és meg tudtak szívükben indulni saját népük gyarlóságain, hogy mentő szeretettel hívják őket az Úrhoz. Mert Isten a prófétákban nem rideg törvénytárgyalókat vagy fölényeskedő, parancsolgató urakat adott az Ő népének, hanem igazi lelki testvéreket, akik oda tudtak állni a bűnös mellé őszintén és határozottan, de mentő szeretettel leplezték bűneiket azért, hogy aztán rámutathassanak a megmenekülés egyetlen útjára, Krisztusra. Prófétákat, lelki vezetőket, bűnös embertársakat, lelki testvéreket adott népének az Úr. Micsoda segítség ez, amikor az embernek nem egyedül kell harcolni bűneivel szemben, hanem az Úr odaállít mellé egy ilyen embert, aki egyszerre hűséges Istenhez, az Ő törvényeihez, ígéséhez, de egyben gyarló, bukdácsoló népéhez is, akikért végzik szolgálatukat. Izráel népe több ilyen prófétát is kapott, akik hirdették nekik az Úrhoz térés le-

hetőségét és szükségességét még akkor is, amikor emiatt szenvedniük kellett. Ezeket a prófétákat pedig nem egyszer kapta Izráel népe. Pedig a reakcióik alapján az Úr mondhatta volna, hogy elég, többet nem küldök. De ahogy Krisztus is mondja a szőlőmunkások példázatában: bérbe adja a szőlősgazda a szőlőjét, küldi a szolgálait, és türelmesen küldi. Az ember megkérdezi: hogyhogy még küldi? Hiszen az elsőt is elküldték, a másodikat megverték, volt olyan, akit megöltek. Hogyhogy még küldi? Nem azért, mert méltóak rá, hanem azért, mert az Úr ilyen kegyelmes. És ezek a próféták, akiket az Úr adott, sokáig éltek együtt Izráel népével, azaz majdhogynem mondhatni naponként is elérhetőek voltak, ott éltek az emberek között. Egy angyali kijelentés ritka eseménynek számított, nem olyan sokszor fordult elő. A prófétákkal azonban földi életük ideje alatt lehetett találkozni. Ilyen szempontból is az Úr által adott segítség hosszabb időre szólt, mint hogyha csupán 1-2 eseményre korlátozódott volna. A prófétákat tehát az Úr hosszabb időre adta az Ő népének, hosszabb időre való segítségül.

Mit jelent ez ránk nézve? Azt, hogy Isten minket is ilyen igehirdetőkké akar tenni, akik nem fölényeskedve, mások fölött pálcát törve hirdetik az evangéliumot, hanem úgy, mint egy ember a sok közül, mint az egyik bűnös a másoknak. Amikor a bűnt látjuk, nem ítélkezzünk elsősorban, hanem a mentő szeretettől indítva keressük meg a másikat. Alázattal, együtt érezve, társként, szeretettel az Úr szavát hirdetni nekik. És ahogyan Péter apostol is mondja, mindig készen állva bizonytságot tenni a bennünk lévő reménységről. Nem csak 1-2 alkalommal. A próféták ott álltak, és bármikor meg lehetett őket keresni. Minket meg lehet keresni bármikor, Testvérek? Készen állunk a folyamatos bizonyágtételre? Mert gyakran váratlanul ér bennünket. Gyakran nem készülünk fel, nincs rá idő, de attól még fel vagyunk készülve? Tudjuk-e, hogy mit mondanánk, ha ebben a pillanatban azt kérnék tőlünk, hogy beszéljünk hitünkről 2 percben? Mi lenne az, amit elmondanánk? Hogyan tennénk bizonytságot? Ahogyan a próféták elérhetőek voltak a nap 24 órájában, úgy kellene nekünk is azoknak lennünk azok számára, akikkel együtt élünk, bármely helyzetben, pillanatban készen állva bizonytságot tenni a bennünk lévő reménységről.

Ámós által az Úr azt is hangsúlyozza, hogy ezek a próféták nem idegenek voltak, hanem Izráel fiai és ifjai közül lettek kiválasztva. Ez különösen is hangsúlyos Ámós üzenetében, hogy közületek: a ti fiaitok, a ti ifjaitok közül. Ennek különösen is hangsúlyosnak kellett volna lennie Izráel népe számára. Miért? Nem nehéz ezt megérteni. Egyrészt azért, mert az ember attól, akit szeret, könnyebben veszi a kritikát és bűneinek leleplezését. Ha egy idegen hányná a szemünkre bűneinket, akkor azt könnyen semmibe vennénk azzal a kifogással, hogy te úgyse ismersz bennünket, az se biztos, hogy szeretsz minket, te idegen vagy, nem közülnék való. Ha azonban tudjuk, hogy a kritika mögött szeretet áll, lehet, hogy könnyebben fogadjuk. Nem garancia rá,

de lehet. Mindemellett pedig a „mi kutyánk kölyke” mentalitás miatt jobban figyelünk arra, aki közülünk való, mint egy úgymond messziről jött alakra, aki bármit mondhat. Misszionáriusok is megfigyelték ezt a jelenséget, akik messzi országokba vitték az evangéliumot. Azt tapasztalták meg sok esetben, hogy akkor történt „nagy áttörés” a megtéréseket illetően, amikor egy helybéli tért meg, és kezdte el hirdetni az evangéliumot. A misszionárius egy messziről jött embernek tűnt, sokan nem hallgattak rá, de elég volt 1-2 embernek megtérnie, akit az Úr elhívott, hogy bizonyságtevő élete legyen, és az ő szavukra többen hallgattak az evangéliumra és az Úr igéjére. Mint a samaritánus asszony esetében is. Krisztus korábban a samaritánus falvakba be se tehetette a lábát éjszakára, mert nem fogadták be, nem adtak Neki szállást. Meg akart volna szállni egy faluban, de elküldték Őt (Lk 9,52-53). De amikor találkozott a samaritánus asszonnyal, és nem Krisztus ment be a faluba, hanem maga az asszony, és mondta el a falusiaknak, hogy nem ez-e a Krisztus, akivel én beszéltem – azaz Ő vitte el az örömhírt –, akkor a falu lakói azonnal elkezdtek érdeklődni Krisztus iránt. Ez se biztos módszer, Testvérek, nem azért mondom, mert mindig beválik, de a tapasztalat szerint hajlamosak vagyunk így viselkedni. Ugyanígy amikor az Úr Izrael saját fiai és ifjai közül küldött el többeket prófétáknak és nazíroknak, akkor annak nagyobb hatással kellett volna lennie rájuk, mintha egy más népből küldött volna valakit hozzájuk.

Ezt Ámós kortársainak különösen is meg kellett volna érteniük és becsülniük, hiszen nem sokkal korábban (kb. 10-20 évvel azelőtt) küldte el kortársukat, Jónás prófétát Asszíria fővárosába, Ninivébe. Ott az a helyzet állt elő, hogy egy idegen, egy messze élő nép tagja, prófétája hirdette a niniveieknek Isten üzenetét, és hiába volt idegen, mégis hallgattak arra, elhitték az ítélet közeledtét, és bűnbánatot tartottak. Az ő viselkedésük, Isten szavára való hallgatásuk olyan példaértékű volt, hogy még maga Jézus Krisztus is őket említette példaként akkor, amikor a farizeusok és mások saját kortársai közül elutasították Őt. *„Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel e nemzetséggel”* – mondta Krisztus –, *„és kárhoztatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására; és íme nagyobb van itt Jónásnál”* (Lk 11,32), ti meg nem tértek meg, ez volt a jelentése. A niniveiek esetéből Ámós kortársainak is tanulniuk kellett volna, és hálát adni az Úrnak, hogy saját népükből támasztott nekik prófétákat, és még inkább hallgatniuk kellett volna rájuk.

Amikor az Úr minket gyermekeivé tett, már akkor egy közösség tagjai voltunk. Osztálytársak voltunk, ha fiatalon történt ez meg velünk, vagy munkatársak, vagy egy baráti kör tagjai. Hisszük-e, hogy ahogyan Isten a prófétákat a saját népükhöz küldte, úgy küld elsősorban minket is ismerőseinkhez? Elhisszük, hogy nem véletlenül vagyunk különféle közösségeknek tagjai? Mennyire vesszük komolyan ezt a küldetésünket? Idegennek könnyebb

lenne elmondani, mint annak, akivel találkozom, mert a vele való kapcsolatomat a hétköznapiakban jobban megérzem, és ha valami változás vagy elutasítás történik, akkor változik az én életem is. De az Úr személyesen a sajátjainkhoz küld, mert ezt a másik oldalt is nézni kell, ha fiakat és ifjakat küld, akkor a sajátjainkhoz küld. Mennyire vesszük mi komolyan ezt a küldetést, amit Isten gyermekeiként kapunk?

De ennél még személyesebbé teszi az Úr ezt a kérdést, amikor felhívja a nép figyelmét, hogy ezek a próféták nem csupán nem idegenek, hanem a ti fiaitok és ifjaitok voltak. A fiú kifejezés – tudjuk jól – arra a szoros kötelékre, szeretetre emlékeztet minket, amellyel egy szülő szereti a gyermekét. Az egyik legszorosabb kötelék. Gondoljunk bele, hogy mennyivel másként kellene fogadnunk azt az üzenetet, amelyet gyermekeink mondanak el nekünk, hiszen őket a szüleik iránti tisztelet és szeretet is vezérli, minket pedig hozzájuk köt az Úrtól kapott családi kötelék. Erre emlékeztet Ámós, hogy fiaitok lettek prófétákká. Nem is egy másik család tagja, hanem a te fiad, a te családoból való. Még Pál apostol is figyelmezteti erre a lelkiületre Timótheust, hogy a másikhöz milyen kötelék köt téged, aki gyülekezeti lelkész volt, hogy *„Az idősebb embert ne dorgáld meg, hanem intsed, mint atyádat; az ifjabbakat, mint atyádfiait”* (1Tim 5,1), azaz úgy tekints rájuk, mint a családbodra. És mennyivel inkább igaz ez a parancs, Testvérek, ha valaki ténylegesen valakinek a gyermeke vagy rokona. Bár gyakran előfordult olyan, hogy egy gyermek megtért egy családban, és a szülei ezért megutálták őt – tudunk ilyenekről is –, mégis Ámós inkább arra emlékezteti Izráel népét, hogy a próféták közülük valók voltak, az ő népük fiai, akik szerették és tisztelték népüket. Milyen csodálatos az Úr, amikor ilyen emberek, szolgák által int és vezet bennünket, hozzánk közel állókon keresztül! De elfogadjuk mi ezt? Vagy túlságosan közel állóak hozzánk, és ezért nem vesszük őket komolyan?

A nazírokról pedig azt mondja az Úr, hogy ifjaitok közül hívta el őket. Itt megint a gyermekekről van szó, illetve már idősebbekről, nem teljesen gyermekekről. De mit is jelent a nazírság? Korábban már utaltam rá, hogy a nazírok fogadalmat tettek arra, hogy különös módon is odaszánják magukat és az életüket az Úrnak, hogy csak Őt szolgálják és Neki éljenek. Ezért fogadalmat tettek, hogy bizonyos ideig pl. tartózkodnak a bortól, hajukat nem vágják le, halottakhoz nem érnek hozzá, és ehhez hasonló szabályokat tartottak be, amelyekről az Úr a 4Mózes 6-ban rendelkezett. Megvoltak a feltételei, hogy milyen törvényeket kellett betartaniuk. Ezeknek a fogadalmaknak a lényege, hogy olyan dolgoktól is megtartóztatták magukat, amik egyébként nem voltak tiltott dolgok a hétköznapiakban, de mivel az Úrnak akarják magukat különösen is szentelni, az ezektől való megtartóztatással fejezik ki ezt a vágyukat. Ennek függvényében csodálatos az, hogy az Úr a fiatalok, ifjak közül hívott el ilyen fogadalmak megtételére embereket. Miért mondom ezt? Az itt szereplő héber szó egy életerős, felnőtt, de még nem házas ifjút jelent. Sokan

úgy gondolják, hogy az ilyen fogadalmaknak csak idősebb korban van itt az ideje, amikor az ember már önuralmat tanult, mert ugye itt ezekről volt szó, hogy le kellett mondani dolgokról, megtartóztatni magamat sok mindentől. De hogyha valaki ezt így gondolja, akkor annak függvényében még csodálatosabb az, hogy az Úr fiatalokat, ifjakat hívott el, és rajtuk keresztül még jobban megmutatkozott az Úr ereje, hatalma, hiszen egy olyan korban, élet-szakaszban, ifjúkorban adott erőt nekik az önmegtartóztatáshoz, amikor az ember még tanulja, mit jelent az önmegtartóztatás, és küzd az ifjúkorra jellemző kísértésekkel, vágyakkal és bűnökkel. Pál apostolnak is szolgatársait intenie kell, hogy „*az ifjúkori kívánságokat pedig kerüld*”, pedig szolgatársak voltak. Ezeken az ifjakon keresztül az Úr megmutatta, hogy erőt tud adni olyan szent élethez, amelyben az Ő parancsolatai határozzák meg az embert, a tetteit, hiszen a Szentlélek győzni tud az emberi vágyak, kívánságok felett, és önmegtartóztatóvá, engedelmessé tudja tenni még az ifjút is, akitől a legtöbben ezt nem várnák el. Ezek a fiatalok az Úr iránti engedelmesség példaképei voltak, annak élő példái, hogy Isten Szentlelke hogyan tudja megszentelni valakinek a szívét, életét. Ráadásul egy olyan korban voltak ők az Úr iránti szeretet és hűség élő példái, amelyben a nép nagy része hűtlenül elhagyta az Urat, és bálványokkal paráználkodott, de ahogyan a korábbi versekben olvastuk, nem csak bálványokkal, hanem sajnos egymással is. Hóseás próféta Ámós kortársa volt, és az Ő személyes példája megmutatta népe romlottságát. Hóseás prófétának egy parázna nőt kellett feleségül vennie, szeretnie, aki ráadásul elhagyta őt többször is, de neki hűséggel könyörölnie kellett rajta, kifejezve ezzel az Úr népe iránti szeretetét és hűségét. Egy ilyen korban ezek a nazír ifjak mégis odaszánták magukat az Úrnak, és példái lettek annak, hogy az Úr hogyan tudja megváltoztatni az emberi szíveket. Egy ilyen korban különösen is nagy ajándék volt az olyan példaértékű élet, amelyben felragyogott Istennek életüket megváltoztató, a szívet tisztán megőrző munkája. A nazírfogadalmat ma nem kell már betartani, de kérdés, Testvérek, hogy mindaz, amit kifejezett az Ószövetség idején, az ott lehet a mi életünkben is: az Úrnak való különös módon való odaszánás, az olyan dolgoktól való megtartóztatás, amely az Úr erejét mutatja meg. Nem minket, embereket dicsér, hogy mihez van akaraterőd, hanem hogy az Úr Szentlelke milyen módon tud téged vezetni az Ő útjain. Világítunk-e ilyen módon azok számára, akikkel együtt élünk? Egy olyan korban, ahol a mértéktelenség, a fogyasztás bálvánnyá vált, ahol a torkosság és a mohóság majdhogynem mindennapi probléma. Nemcsak egészségügyileg, hanem elsősorban lelkileg. Tudunk-e, de nemcsak ezen a területen, az élet más területein is az Úr erejéből, kegyelméből élni és Rá mutatni?

A prófétai idők tehát – hasonlóan a korábbi versekben említett Egyiptomból való szabadítás vagy a különleges vezettetés és megőriztetés korszakaihoz, amit a pusztában tapasztalt Izráel népe – az Úr népe iránti szeretetét,

szövetségéhez való hűségét mutatták meg. Bár a Szentírás világos tanítása szerint napjainkban már nincsenek ilyen próféták, akikhez az Úr álomban, látomásban, vagy szemtől szembe szólna (mint Mózes), mégsem kell szégyenkednünk magunkat azért, mert az Úr ma nem küld prófétákat közöttünk, mivel nekünk már a teljes isteni kijelentés a kezünkben van, ami a prófétai időkben még csak alakulófélben volt. Volt az Úrnak ígérete, de nem volt teljes. Mi már ismerjük az Úr teljes kijelentett akaratát, és ezen keresztül az Úr tud hozzánk szólni. Az Újszövetség fényében pedig valljuk, hogy Isten minket is prófétákká tesz olyan értelemben, hogy nevéről, ígéjéről nekünk is vallást lehet tennünk, és kell is tennünk, az Ő akaratát kell hirdetnünk életünkkel és szavainkkal, és az egyházfegyelmet gyakorolnunk. Isten az egyházának adott tanítókat, akiket külön is megbíz a prófétálás, igemagyarázás és az igehirdetés szolgálatával. Kérdés, hogy tényleg prófétaként tekintünk magunkra? Egyetemes papságról szoktunk beszélni, de a Heidelbergi Káté csodálatosan megfogalmazza az Ige alapján, hogy mi is próféták vagyunk, tartozunk az Úrnak azzal a szolgálattal, hogy vallást tegyünk az Ő ígéjéről és nevéről. Megtesszük ezt? Betöltjük a prófétai tisztünket? Amikor Ámós által az Úr emlékeztette Izráel népét erre, akkor mintegy azt mondta: a próféták és názírok miatt hálásaknak kellene lennetek, hiszen ők az én kegyelmemből, szeretetemből adtak nektek. Ajándékok voltak. Kérdésként kell nekünk is feltennünk ezt a gondolatot magunknak: mi hálásak vagyunk-e Isten prófétáiért, akiknek írásait az Igében olvashatjuk? Bár tudjuk és valljuk, hogy a teljes Szentírást szeretnünk kell, mégis vannak olyan bibliai könyvek, amelyek közelebb állnak a szívükhöz. De hadd kérdezzem: hányaknak áll a prófétai könyvek egyike a legközelebb? Nem azért, mert az evangéliumnál csodálatosabb, és mint mondom, nem helyes ez a válogatás, az egész Biblia álljon közel a szívükhöz, de mennyire ismerjük a próféták könyveit? Sajnos napjainkban az a tapasztalat, hogy csak kevés igehirdetés szól ezekről a bibliai könyvekről, pedig valljuk, hogy nekünk a teljes Szentírást ismernünk kell ahhoz, hogy megértsük az üdvösség útját és Isten akaratát. Ha valami kimarad, akkor az azt jelenti, hogy nem ismerjük a teljes akaratát az Úrnak. Márpedig a próféták hiteles hirdetői és magyarázói voltak Isten törvényeinek, de hirdetői az evangéliumnak is. Ha a református kalauz szerint szoktuk olvasni ezeket a prófétai könyveket, bátorítok mindenkit, hogy ne csak elolvassuk, és ezzel túl legyünk rajtuk, hanem alaposan mélyedjünk el bennük, tanulmányozzuk őket. Az Úr ezek által is nagyon tud építeni minket. Másrészt pedig tegyük fel magunknak azt a kérdést: mennyire töltjük be prófétai tisztünket ebben a világban, mennyire leszünk ilyen szempontból is áldássá népünk és szereteteink számára? A próféták nemcsak a gyülekezetben, hanem nyilvánosan, a világban is hirdették az Úr akaratát, képviselték az Ő törvényeit, leplezték le a bűnöket, és hirdették az evangéliumot. Mi mennyire töltjük meg városunkat Isten ígéjével? Budapest hatalmas, tudom jól,

akkor korlátozzuk arra, hogy a környezetünket mennyire töltjük meg az Úr igéjével? Mennyire szólítjuk meg a mieinket, hiszen mi is gyermekek vagyunk, és nekünk is vannak fiaink, gyermekeink!

De az is kérdés, hogy mennyire fogadjuk el a testvértől kapott próféta szót? Azt, amikor valaki szeretettel figyelmeztet, int, vagy egy adott bűnből való megtérésre szólít fel bennünket. Elfogadjuk mi ezt? Vagy éppen az előre mutató reménységet hirdeti valaki nekünk, ahogy a próféták is – nemcsak ítéletet, hanem mindig az evangéliumot és a megtérés lehetőségét is, az Úr kegyelmét is hirdették –, minket mennyire bátorít az a reménység, amit Isten a testvér által akar adni nekünk? A folytatásban majd beszélni fogunk arról, hogy Izráel népe hogyan utasította el a prófétákat, hallgatást parancsolva nekik, és hogyan akarta a nazírokat lezülleszteni, leitatni borral. Arról is tudunk, amit Krisztus mondott: *„nincsen próféta tisztesség nélkül, hanem csak az ő hazájában és házában”*. De ez a világ válasza Isten ajándékára: a próféták támasztására. Nekünk nem a világ válasza a lényeges. A hívők másként fogadhatják az Úr ajándékait, szolgálait, és másként is kellene. Mert annak, hogy nem tisztelik a prófétát a hazájában és a saját házában, nem a hívőkre kellene vonatkoznia, hanem a világ fiaira. Nekünk viszont tisztelnünk lehet, és örülnünk, hogy milyen ajándékot kaptunk az Úrtól az ő személyükben. És amikor az Úr valamelyik testvér által akarja a próféta tisztet az én életemben gyakorolni, akkor kérdés, hogy én hogyan fogadom: tisztelettel, szeretettel, alázattal, vagy úgy, mint a világ. Adja az Úr nekünk, hogy ahogyan a szabadítást, vezetést és megtartatást is az Ő különleges munkájának és áldásának gondoljuk, úgy a próféták adását is, akármi is legyen az üzenetük! Ne csak a szépet, kellemeset, nekünk tetsző üzeneteket szemezgessük ki a Szentírásból, Testvérek, hanem az Úr prófétáinak üzenetét is, amelyek néha szívünkbe vágóak, fájdalmasak, de mégis az Úrtól valóak! Adja nekünk Szentlelkét, hogy bátorítsanak bennünket akár az ítéletek, akár a reménységre buzdító szavak is, hogy ezek az Úrtól való ajándékok! Ámós úgy említi a próféták és nazírok adását, mint népének szóló különleges ajándékot, mint az egyiptomi szabadítást vagy a megtartatást a pusztában. Tekintsünk mi is ne csak a szabadításra, amit Krisztus hozott nekünk, ne csak a mindennapokban való gondoskodásra, hanem a próféta szót is fogadjuk az Úr ajándékaként, és éljük meg azt hálaadással! A Szentlélek vezessen minket ebben!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, azért, mert népedre, ránk mindig volt gondod. Köszönjük, Urunk, hogy Izráel népét is vezetted, sosem hagytad el, és hogy nemcsak a nehéz időkben, hanem folyamatosan adtál nekik lelki vezetőket, különös módon a prófétákban is. Köszönjük az ő üzenetüket, a Szentírásnak azon részeit, amelyeket általuk tolmácsoltál és jelentettél ki, amelyek mai napig is számunkra fontosak le-

hetnek, amelyek életünket, szívünket, hitünket formálhatják, változtathatják meg.

Magasztalunk azért, hogy még a keményebb prófétai intő szó is javunkra lehet, hiszen azt mondod az Igében, hogy Te azokat inted, fedded, akiket szeretsz, és gyermekeidnek tekintesz. A fattyúkra nincsen gondod, őket nem fedded, de minket gyermekeidnek tartasz. Köszönjük ezért az intő és figyelmeztető szavait a prófétáknak, kérünk, segíts magunkra vonatkoztatnunk, ne higgyük, hogy csak több ezer évvel ezelőtt élő néped tagjainak szóltak. Segíts ezeket magunkra is alkalmazni! És kérünk, hogy hadd lássuk meg mindazt a kegyelmet is, amelyet általuk is hirdettél.

És valóban küldjél el bennünket is, mint a Te prófétáidat, szolgálatba! Segíts, hogy nevedről bizonyágtevők lehessünk, Igédnek hirdetői, a reménységnek pedig megvallói! Adj ehhez bátorságot, felkészültséget, és kérünk, Urunk, add, hogy ne érjen bennünket váratlanul egyetlen bizonyágtévő pillanat sem! Add, hogy meg tudjuk becsülni ezeket az időket, mert az idők gonoszak.

És kérünk, hogy áldd meg azokat is, akik számunkra közvetítik és elhozzák a prófétai szót! Legyen az intés, megtérésre felszólítás vagy a kegyelem és az evangélium üzenete. Adj nekünk alázatot, hogy testvérként egymást különbnek tartsuk, és valóban azzal a szeretettel tudjuk ezt tenni, amire Timótheust is felszólítottad, hogy mint családtagjainkat, úgy intsük egymást, és így is fogadjuk egymástól az igei üzenetet! Adj ilyen szeretetet, ilyen köteleket közöttünk! Kérünk, áldj meg bennünket azok körében, akikhez küldtél, legyenek családtagjaink, rokonaink, barátaink vagy munkatársaink vagy mások, kérünk, adj bátorságot szólni, Hozzád való hűséget, irántuk való mentő szeretetet! És kérünk, hogy Szentlelked adjon bölcsességet szavaink megfogalmazásakor, hogy valóban Ő vezessen bennünket!

Kérünk, áldj meg minden dolgunkban minket, áldd meg fiataljainkat akár a Noked való odaszánt életben. Köszönjük, hogy a názírokon keresztül megmutattad, milyen csodálatosan meg tudsz minket szabadítani és őrizni a gonosztól, és a Hozzád való hűségre és a Te utaidon való járásra adsz nekünk erőt, Szentlelked vezetését. Kérünk, hogy mi magunk is hadd váljunk ilyen példáká!

Könyörgünk szenvedőinkért, kórházi vagy otthoni betegágyakon fekvőkért, erősítsd őket hitükben, Te adj nekik erőt elhordozni a test fájdalmait, kegyelmed szerint adj szabadítást, gyógyulást! Könyörgünk gyászolóinkért, Te legyél a mi igazi vigasztalónk!

És add, Urunk, hogy mindaz az ige, amit adtál nekünk, az valóban vigaszul legyen, ne utasítsuk el, hanem valóban hathasson ránk! Szentlelked munkálja ezt bennünk, kérünk!

És kérünk a fiatalokért, tanulókért, a munkában levőkért, könyörgünk, hogy bármit tegyünk is, segíts azt a Te dicsőségedre tennünk! Kérünk az

PRÓFÉTÁKAT TÁMASZTOTT

egyedül lévőkért, akik már nem tudnak itt lenni közöttünk, áldd meg őket is életükben! Köszönjük, hogy minden nap velük vagy, kérjük, hogy a testvéri kapcsolat és közösség is hadd erősítse őket!

Könyörgünk, hogy vezess bennünket minden nap a hit útján alázatban! Kérünk, Krisztus, Te járj előttünk! Köszönjük, hogy megígérted, velünk maradsz minden napon, és nemcsak jelenlétedben, hanem munkádban, megtartó kegyelmedben is bízhatunk.

Legyen áldott ezért a Te háromszor szent neved!

Ámen.

229. ének

1. Hű pász-to-runk, ve-zesd a te ár - va nyá - ja - dat,
E föl - di út - vesz - tő - ben te mu - tass jó u - tat;
Szent nyomdo - kod - ba lép - ve, a menny fe - lé me - gyünk,
Ó, hal - ha - tat - lan I - ge, ve - zé - rünk, Mes - te - rünk.

2. Mert boldog az az ember, ki dicsér tégedet,
És kóstolgatja mindennap szent beszédedet;
Hát legeltessed igéddel bolygó nyájadat,
És terelgessed Lelkeddel juhocskáidat.
3. Szentlelkedet töltsd ránk ki, mint hajnal harmatát,
És adj fejünkre tőled nyert ékes koronát,
Hogy áldozatra felgyúlt, megszentelt életünk
Oltárodon elégjen, Királyunk, Mesterünk!